

LECTURA

Renou a la CUINA

Quan va arribar l'hora del dinar, a la cuina no hi havia ningú que no estiguera preparat:

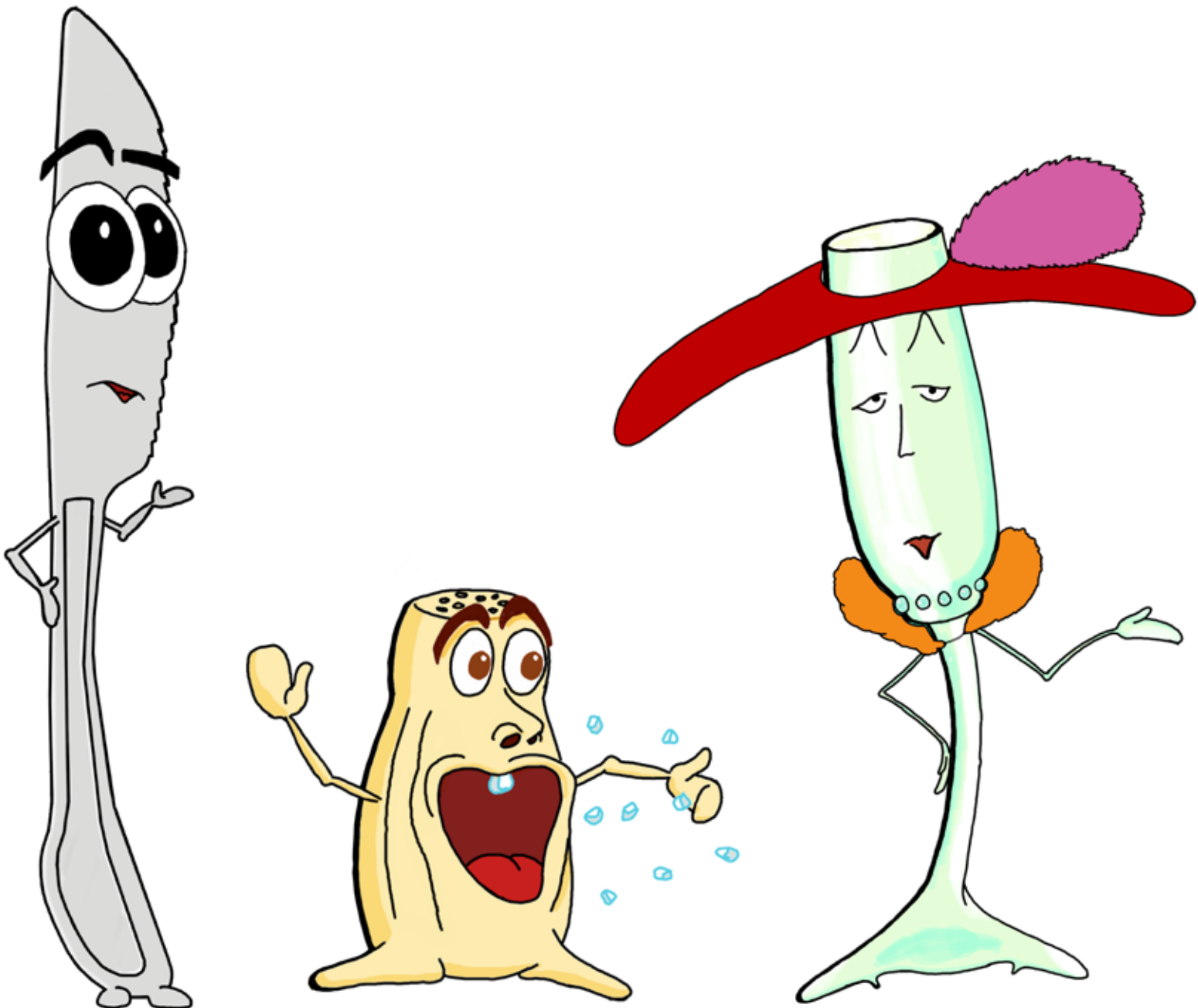
- 1, 2, 3, amunt!, va cridar el plat a la cullera, al ganivet i a la forqueta. Els tres es col·locaven sempre sobre ell per a fer el viatge fins a la taula.

El got i el pitxer ja estaven preparats. Els dos despertaven l'admiració de la resta, formaven un equip perfecte. El moment de servir el vi era molt complicat i havien de coordinar-se molt bé per a no tacar la taula, que era molt delicada. Encara que, per a protegir-la, ja estaven les tovalles i el seu company el tovalló:

- No permetrem mai que cap taca se n'isca amb la seua!", cridaven.

I la taula somreia agraïda.

Com veieu, tots els utensilis són importants i necessaris, tots es complementen i treballen junts en harmonia, però les coses no van ser sempre així... No vos ho creieu? Doncs vos contaré el que va passar el dia que tot va canviar:

Eixe matí a la cuina s'havia mogut un gran renou. Els utensilis discutien sobre qui era més important. El ganivet, que sempre estava punxant, va parlar en nom dels xics:

- Xiques, vosaltres feu bé el vostre treball, però nosaltres som més importants, heu de reconèixer-ho. Vosaltres esteu per a ajudar-nos i, sense nosaltres, no podríeu fer res.

La cullera de seguida va contestar:

- Això és una favada. Tot el món sap que nosaltres fem el nostre treball igual, inclús millor que vosaltres, i que si algú faltara algun dia, aconseguiríem substituir-lo sense que es notara.

El ganivet, indignat, la va tallar ràpidament:

- La nostra superioritat està científicament demostrada, per això, continuarem sent nosaltres els que manem sobre la coberteria i la vaixela a l'hora de menjar!

La cullera, en la posició que prenia quan s'enfadava, amb les mans a la cintura i mirant-lo fixament als ulls, li va dir:

- Això caldrà veure-ho! Quan vullgueu vos demostrem que podem apanyar-nos sense vosaltres!

El got, encara que era prou tímid, es va omplir d'orgull i també va parlar:

- Sabeu una cosa?, mentres no accepteu que nosaltres som més importants, ens negarem a assistir a la taula i a veure què feu sense nosaltres!"

- Això, això!, van cridar els altres xics.

- Haureu de suplicar-nos que tornem, va dir el plat.

- No estigueu tan segurs, li va contestar la cullera.

Els xics, molt galls, es van tancar a l'armari a esperar i a observar el que passava.

El saler, amb la seua gràcia habitual, va comentar:

- Ja veureu que mal s'ho passen eixes insípides a l'hora del dinar. Damunt hi ha carn rostida! Potser, la cullera, que té molt de cap, convenç la carn perquè es talle sola!

- Ha, ha, ha, ha, van riure tots.

La veritat és que les xiques estaven prou preocupades, no els agradava esta situació però havien de demostrar que eren igual de valuoses. Es van reunir per a organitzar-se i, entre totes, van anar trobant solucions al problema:

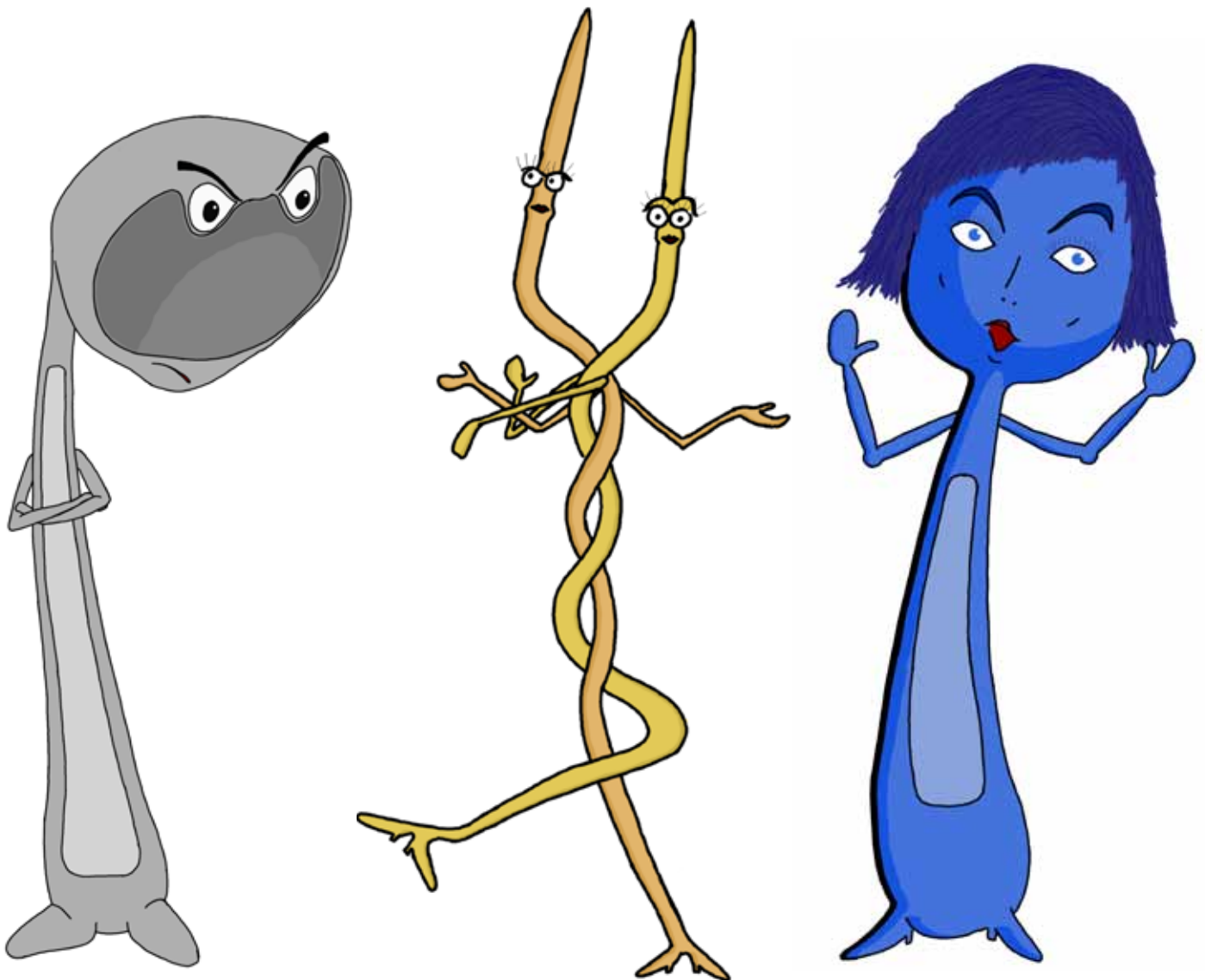
Les primeres a presentar-se van ser dos broquetes que estaven molt unides, i que van dir que elles podien fer perfectament el treball del ganivet.

La safata es va portar l'escudella per a substituir el plat, i les tovalles es van partir per a formar uns quants tovallons. Inclús una terrina molt coqueta es va presentar per a substituir al saler.

- Xiques, comteu amb mi per a la beguda -va dir, presumida com sempre, la copa- o potser vos heu pensat que la que és fina i elegant només val per als dies de festa.

Just en eixe moment va aparéixer la navalla, que amb la seua llengua esmolada li va dir:

- Altres no som tan fines, però, encara que jo siga de poble, podré substituir el ganivet!

Quan l'endemà va arribar l'hora de dinar, el dinar es va desenrotllar sense cap problema. Els xics, des de l'armari, esperaven impacients que alguna cosa isquera malament... I tant van esperar que van desesperar.

El tovalló, que era el més intel·ligent, va ser el primer a parlar:

- Xics, no veieu que estem fent el ridícul, hem de reconèixer que ens hem equivocat, -i va eixir de l'armari per a anar-se'n amb la taula.

El ganivet, ferit en el seu amor propi, va haver de reconèixer que les xiques havien aconseguit tirar endavant el dinar, ells no eren tan indispensables com es pensaven!

Un a un, van anar eixint, excepte el casset, que s'encabotava a no unir-se a "les xiques".

Fins que la sopera li va dir:

- Vine ací, cabut!, que ningú servix la sopa com tu. No t'adones que, encara que hàgem pogut tirar endavant este dinar, ho podem fer millor col·laborant i treballant tots i totes en comú. Ningú és més necessari que els altres, tots hem de complementar-nos per a ser verdaderament útils.

Això va ser el que va passar aquell dia a la cuina i que va fer que tots aprengueren una important lliçó.

Des de llavors, en eixa casa, mai es va tornar a discutir qui era més o menys important.

